

Arrest

nr. 215 117 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 december 2015 als begeleide minderjarige België binnen met een taskara en vraagt op 11 december 2015 asiel aan. Op 22 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 23 mei 2018 aan eerste verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in het dorp Omarkhel in de provincie Baghlan. U ging niet naar school. Uw vader Z. (...) woont nog steeds in uw dorp Omarkhel. Uw moeder M. (...) is hier in België en werd erkend als vluchteling. Uw broers A. (...), I. (...), M. (...), Mu. (...) en H. (...) zijn eveneens hier in België. Deze laatste vier dienden samen met uw moeder een aanvraag tot internationale bescherming in op 24 april 2013. Uw vader heeft nog twee andere echtgenotes, Ma. (...) en L. (...), en u heeft nog veel halfbroers en zussen. Ze wonen allen in Omarkhel. Uw tante R. (...), de zus van uw moeder, is eveneens in België en verkreeg de status van subsidiaire bescherming.

U verliet Afghanistan omdat u uw vader vreesde. Nadat uw moeder Afghanistan verlaten had om aan de mishandelingen van uw vader te ontkomen en haar zus te redden van een gedwongen huwelijk met uw oom, begon uw vader u ook te mishandelen. U werd hard geslagen. U viel zelfs bewusteloos. Ook uw broer A. (...) werd niet gespaard. Twee dorpelingen, D. A. (...) en K. U. (...), zeiden dat uw vader jullie zou vermoorden mochten jullie in Omarkhel blijven. Ze hielpen jullie om naar de stad te vluchten. Aangekomen in de stad, Puli Khumri, vroegen jullie aan handelaren of ze werk hadden voor jullie. Uiteindelijk kwamen jullie bij H. M. (...) en H. R. (...) terecht, twee welgestelde handelaars. Jullie vertelden hen wat er was gebeurd en ze voelden met jullie mee. Jullie werden naar het huis van H. M. (...) gebracht in Shamarq. Daar werkten jullie voor hen. Jullie zorgden voor de dieren, werkten op de velden, hielpen met laden en lossen en bedienden hun gasten met thee. Ze zorgden voor jullie als voor hun eigen zoon. Jullie kwamen niet vaak buiten uit schrik dat uw vader, die werkzaam was als arbaki en voor commandant N. (...) werkte, jullie zou vinden en vermoorden. Na 2 à 3 jaar hielpen H. M. (...) en H. R. (...) jullie om Afghanistan te verlaten. Er werd geprobeerd jullie via de Pakistaanse ambassade naar Pakistan te laten reizen maar dit lukte niet. Later vertrokken jullie via Iran naar Europa. Vanaf Turkije reisde u alleen verder tot België. Op 2 december 2015 kwam u hier aan en op 11 december 2015 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw broer A. (...) kwam uiteindelijk op 29 november 2016 aan in België en diende op 2 december 2016 verzoek een om internationale bescherming in als minderjarige. Op 31 december 2016 werd u meerderjarig.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u nog gedood te worden door uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker van internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de aanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 8/3/2017, p. 2, 11; CGVS 18/9/2017, p. 2 en CGVS A. (...), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo maakt u het niet aannemelijk dat u in het dorp Shamarq in Baghlan bent gaan wonen na het vertrek van uw moeder uit Afghanistan in 2013, dit omdat u door uw vader ook mishandeld werd. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat, en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen dat u Afghanistan heeft verlaten vanuit Shamarq en er sinds het vertrek van uw moeder uit het land in 2013 verbleven heeft. Er kunnen tal van opmerkelijke vaststellingen gedaan worden in uw broers en uw verklaringen betreffende uw verblijf in Shamarq. Na het vertrek van uw moeder bleef u nog ongeveer twee maanden bij uw vader wonen, zo beweerde u op het CGVS (Notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 6, 7 en A. (...), p. 3). Hierbij kan reeds een eerste vaststelling worden gemaakt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u en uw broer direct na het vertrek van uw moeder vertrokken uit het huis van uw vader (zie DVZ Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn, vraag 4). U zou dan nog drie jaar in Shamarq, Baghlan verbleven hebben voor uw komst naar België in 2015. Dit komt inderdaad grotendeels overeen met de chronologie door uw moeder aangegeven, die hier in april 2013 asiel aanvraag. U kan na confrontatie met deze eerdere bewering geen verklaring geven voor het feit dat u toen ook niet verklaarde eerst nog twee maanden bij uw vader te hebben gewoond. U verwijst naar het feit dat uw vader u mishandelde (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21, 22) om een uitleg te geven. U en uw broer werden er mishandeld door hem en hierbij werd u eenmaal zodanig toegetakeld dat u bewusteloos viel. Dit is echter niet voldoende als verklaring gezien het toch om een periode ging van een tweetal maanden en die zeker een indruk zal hebben nagelaten op uw persoon, aangezien uw moeder toen al het gezin en het land verlaten had. Er kan toch worden verwacht dat u nog zou weten of u na het vertrek van uw moeder enige tijd alleen bij uw vader was.

Nadat jullie het huis van uw vader konden verlaten zouden jullie in Shamarq, Baghlan terechtgekomen zijn. Hierbij is het opmerkelijk dat noch u (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7, 8, 10, 11; 18/9/2017, p. 3) noch uw broer A. (...) (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 17) duidelijk kunnen aangeven waar Shamarq gelegen is. U stelt dat het op 1 of 2 uur van Puli Khumri ligt (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 12) maar verklaart tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat het op 15 à 30 min van de stad ligt (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 3). Uw broer zegt dat het op 10 minuten van de stad ligt (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017 A. (...), p. 7). U kan de omgeving van Shamarq en Shamarq zelf niet beschrijven. U verklaart vaagweg dat het in een landelijk gebied ligt met velden (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 6, 7, 8, 12). U stelt eerst dat u zich verborgen hield in het huis van H. M. (...) en niet naar buiten kwam (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7, 11) en u verklaart dat u nooit door het raam naar buiten heeft gekeken (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 8). Wanneer er u op gewezen wordt dat het niet aannemelijk is dat u al die tijd, een periode van zo'n twee à drie jaar, nooit door het raam naar buiten zou gekeken hebben komt u niet verder dan de beschrijving dat er huizen, velden en bergen zijn (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 8). Uw broer A. (...) kan evenmin veel bijkomende informatie geven, zo vermeldde hij enkel twee dorpen in de buurt (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 17). Bijkomend is het ook opmerkelijk dat u geen andere districten van Baghlan kan opnoemen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 9) en ook met maar met moeite andere provincies van Afghanistan kent (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 10). Toch wel opmerkelijk voor iemand die verklaart daar 17 jaar gewoond te hebben.

Naast het feit dat jullie er niet in slagen Shamarq duidelijk te omschrijven en te beschrijven is er ook geen eenduidigheid over de periode dat jullie in Shamarq verbleven. U verklaart eerst dat jullie gedurende 2 jaar in Shamarq verbleven (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 6, 7). Later verklaart u dat het 2 of 3 jaar was (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21).

Wanneer er u op gewezen wordt dat er toch wel een verschil zit tussen 2 of 3 jaar antwoordde u niet op de vraag en verklaart u dat u aan geheugenverlies lijdt (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21), zonder hier enig bewijs van voor te leggen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u ook dat u 3 jaar in Shamarq verbleef (zie vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn). Het is merkwaardig dat u niet met zekerheid kan zeggen hoelang u in Shamarq verbleven heeft. Uw broer verklaarde dan weer dat jullie slechts 1 jaar in Shamarq verbleven (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017 A. (...), p. 8, 13). U verklaarde nochtans dat jullie altijd samen bleven (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 4). Dergelijke tegenstrijdigheden betreffende de periode dat jullie in Shamarq verbleven is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen niet ten goede.

Daarnaast is het opvallend dat u en uw broer weinig tot niks kunnen vertellen over H. M. (...) en H. R. (...) bij wie jullie zozegd verbleven, nochtans zouden jullie toch langere tijd in het huis van H. M. (...) verbleven hebben en behandelde hij jullie als zijn eigen zoons, zo beweerde u (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 13). Dat u dan niks over H. M. (...) en H. R. (...) persoonlijk kan vertellen is niet aannemelijk, zelfs als jullie in de bediendekamers zouden verbleven hebben zoals jullie aangeven (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p.14 en A. (...), p. 11). U kan enkel zeggen dat ze handelaren zijn (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 13). U kan niet zeggen waar H. M. (...) vandaan komt en wat zijn etnie is (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14). U gevraagd naar de vrouwen van H. M. (...) en H. R. (...) kan u niks vertellen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14, 15 en A. (...), p. 10). Ze zouden beiden getrouwd zijn maar met wie dat weet u niet, ook uw broer is hiervan niet op de hoogte (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 10-11). H. M. (...) heeft een zoon, Y. (...), zo stelt u maar met hem zou geen contact gehad hebben (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14). Hoe oud hij is kan u dan ook niet zeggen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14, 15). Hierbij is het opvallend dat uw broer verklaart dat de zoon van H. M. (...) S. (...) heet (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 10), en dat hij niet gekend is onder een andere naam (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 23). Of H. M. (...) en H. R. (...) dochters hebben kunnen jullie niet zeggen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 15). Deze omissies en tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de jullie verblijfplaatsen en leefomstandigheden de laatste jaren niet ten goede.

Ook zijn er twijfels over de geloofwaardigheid van de manier waarop jullie aan de slechte behandeling door uw vader zijn kunnen ontsnappen. Twee dorpelingen, D. A. (...) en K. U. (...), zouden jullie geholpen hebben jullie ouderlijk huis en het dorp te verlaten (Notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 22 en A. (...), p. 13, 15). Opmerkelijk is dat u eenmaal verwijst u naar ene K. U. (...) en M. (...) i.p.v. D. A. (...) en K. U. (...) die jullie daarbij zouden geholpen hebben (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21). Het is merkwaardig dat ze het risico durven lopen om jullie te helpen te ontkomen aan jullie vader indien hij dergelijk belangrijk persoon is in de regio zoals u beweerde. Uw vader zou lid zijn van de arbaki's en veel macht hebben want werken onder commandant N. (...) (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5-12, 19, 24 en 18/9/2017, p. 4). Bovendien mochten jullie het huis niet vaak verlaten (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 9, 18), wat het allemaal nog veel moeilijker maakt voor buitenstaanders om jullie situatie te kennen. De twee dorpelingen brachten jullie naar de stad, Puli Khumri (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. en A. (...), p. 13). Daar vroegen jullie rond bij de winkeliers en handelaars of iemand werk heeft voor jullie (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5, 10; 18/9/2017, p. 2, 3 en A. (...), p. 13, 16). Het is opvallend dat jullie zo zichtbaar rondliepen in de stad en jullie kenbaar maakten. Uw vader is volgens uw verklaringen een bekend en machtig persoon die overal connecties heeft (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5-12, 19, 24 en 18/9/2017, p. 4). Indien jullie aan hem willen ontkomen kan men vermoeden dat jullie wat meer voorzichtigheid aan de dag zouden leggen. Vervolgens vertelden jullie jullie hele verhaal aan H. M. (...) en H. R. (...), twee onbekende handelaren (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5, 10 ; 18/9/2017, p. 2, 3 en A. (...), p. 13, 15). Opnieuw is het merkwaardig dat jullie dergelijk risico namen. Jullie kenden beide handelaren niet en wisten dus ook niet of ze te vertrouwen zijn. Bovendien hadden ook zij schrik van uw vader (Notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14). Vervolgens werden jullie meegenomen naar het dorp Shamarq waar ze wonen.

Daarnaast is het eveneens merkwaardig dat jullie zich bij H. M. (...) en H. R. (...) verborgen moesten houden voor uw vader. Mochten jullie buiten komen, zo verklaart u, zou uw vader te weten kunnen komen waar jullie waren dus bleven jullie vooral binnen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5 en A. (...), p. 7, 10). Het is dan ook opvallend dat u verklaart voor H. M. (...) en H. R. (...) gewerkt te hebben op de velden (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7), geholpen heeft met de dieren (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 12), hielp met het laden en lossen van goederen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7, 13) en zelfs thee bracht als er bezoekers waren (notities persoonlijk

onderhoud 8/3/2017, p. 13). U verklaarde dat dit alles stiekem en snel gebeurde (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7, 8, 12). Het dient gezegd dat deze activiteiten moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met iemand die zich dient te verbergen. Er mag nog worden aangenomen dat het huis afgelegen ligt, zoals u probeert te verschonen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p.), dan nog is het onlogisch dat jullie op die manier, voor lange tijd, in het zicht liepen, zeker daar u eveneens verklaarde dat u zelfs niet door het raam naar buiten durfde kijken uit schrik gezien te worden (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 8). Uw broer verklaarde bovendien dat jullie niet op de velden hebben gewerkt (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 7, 10). Opnieuw blijkt dat jullie verklaringen niet in overeenstemming zijn. Daarnaast is het eveneens opmerkelijk dat H. M. (...) bang is van uw vader (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14), gezien zijn connecties, maar toch het risico durft nemen om jullie, zijn zonen en twee onbekende jongens voor hen, zolang te huisvesten. Deze vaststellingen maken het niet aannemelijk dat u en uw broer A. (...) lange tijd bij H. M. (...) en H. R. (...) verbleven hebben.

Er kan nog kort op gewezen worden dat het opmerkelijk is dat u stelt nooit naar school te zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 18) en niet te kunnen lezen en schrijven (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 18) maar in het midden van uw eerste persoonlijke onderhoud de tolk plots onderbreekt en vraagt naar de schrijfwijze van Y. (...) (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 15). U wou zien of de spelling wel correct was. Dit is opvallend en doet vermoeden dat ook uw profiel van ongeschoolde Afghaanse dorpsjongen niet geheel correct is. Dit wordt nog versterkt door het feit dat uw stiefbroers wel naar school mochten (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 18, en A. (...), p. 6) maar u en uw broer (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 4) dit niet gemogen zouden hebben van uw vader. Uw stiefmoeders zouden dit verhinderd hebben (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 7). Uw broer verklaarde dan weer dat jullie niet naar school mochten omdat uw vader niet wou dat jullie opgeleid zouden worden (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 6). In het licht van al het bovenstaande is dit wederom een opmerkelijke vaststelling die uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit uw beweerde regio, Shamarq in Baghlan, waar u de laatste jaren zou geleefd hebben. Waar u dan wel verbleven heeft na het vertrek van uw moeder uit Afghanistan is niet duidelijk. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze beweerde regio van herkomst in Afghanistan, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in de regio recent hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Verder dient over uw vrees voor vervolging door uw vader nog het volgende te worden opgemerkt: hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijkheden die u als kind ondervonden kan hebben als gevolg van een slechte behandeling door een van uw ouders, blijkt ook uit uw verklaringen dat aan deze situatie een einde kwam na uw vertrek uit uw ouderlijk huis. U verklaarde zelf dat u als een van zijn zonen behandeld werd door H. M. (...), voor zover aan uw verblijf bij die personen geloof kan worden gehecht (Notities van het persoonlijk onderhoud 8/03/2017, p. 13). Bovendien wijzen uw verklaringen enkel op een situatie van huiselijk geweld en is er hier geen band aangetroffen met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een sociale groep, het bezitten van een bepaalde nationaliteit, geloof, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde etnie. Bovendien dateerde uw laatste contact met uw vader van enkele jaren geleden (zie DVZ vragen voor kinderen die ouders vervoegen punt 9) en hebt u geen aanwijzingen dat u werkelijk gezocht zou worden elders in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud 8/03/2017, p. 21). In Shamarq kwam uw vader jullie nooit zoeken, zo beweerde u (Notities van het persoonlijk onderhoud 8/03/2017 p. 23).

Wat de eigenlijke aanleiding van de problemen betreft, het gedwongen huwelijk van uw tante R. (...) met een oom, en het vertrek van uw moeder en tante uit Afghanistan dient er te worden verwezen naar de beslissing in hoofde van uw tante R. (...). Er werd door het CGVS geen geloof gehecht aan het gedwongen huwelijk van uw tante en de vlucht van uw moeder en tante hierdoor naar de stad Kabul. U kan deze beslissing hieronder lezen:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch de status van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4§2, a en b van de vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielaanvraag vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (gehoorverslag R. (...) 13/01/2014, p. 3). U stelt tijdens het gehoor op het CGVS dat u 16 jaar was bij aankomst in België. Uw exacte geboortedatum kent u niet. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 23 mei 2013 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van een 2.6 jaar een goede schatting is. U had eerder verklaard geboren te zijn op 30 april 1997 (zie vragenlijst en verklaring DVZ). Verder legt u op 13 januari 2014 uw originele taskara voor, afgegeven op 24/4/1392 (17 juli 2013) in de provincie Baghlan. Deze taskara vermeldt dat u als 18-jarige staat geregistreerd in 1392 (tussen 21 maart 2013 - 21 maart 2014), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1995 en maart 1996. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 13 januari 2014 volgens uw taskara ongeveer 18 jaar zou zijn. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan 6 jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Bovendien vertoont uw taskara een gesolliciteerd karakter. De taskara werd opgesteld nadat u in België bent aangekomen en uw tante is hem op uw vraag gaan aanvragen (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 3 en 13/2/2014, p. 8). Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze identiteitsdocumenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde (zie informatie administratief dossier). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat u nu plots diende te huwen met M. (...), u woonde al meer dan 10 jaar bij uw schoonbroer in en uit informatie blijkt dat de gemiddelde huwelijksleeftijd onder de 16 jaar ligt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien uw leeftijd, ouder dan 20 jaar - het CGVS hecht geen geloof aan uw jonge leeftijd- zou het aannemelijker zijn mocht u al vele jaren geleden uitgehuwelijkt geweest zijn, zeker omdat dit gezien de omstandigheden (u woonde bij uw schoonbroer in) niet moeilijk kan geweest zijn. Daarnaast bestaat er ook onduidelijkheid over het feit of u al dan niet tegen uw schoonbroer heeft gezegd dat u niet wou trouwen met zijn broer. Uw zus M. (...) verklaarde eerst dat u het niet tegen haar man heeft gezegd dat u niet wou trouwen, ze lijkt aan te geven dat u akkoord zou zijn gegaan (op haar advies) (gehoorverslag M. (...), 13/2/2014, 11 en 13). Om vervolgens te verklaren dat u duidelijk aan haar man heeft gezegd dat u niet wou trouwen (gehoorverslag M. (...), 13/2/2014, 13). U verklaarde dan weer overtuigend dat u heeft gezegd dat u niet wenste te trouwen (gehoorverslag R. (...), 13/1/2014, 8, 15, 13/2/2014, p. 3). Deze vaststellingen zijn opmerkelijk en komen uw geloofwaardigheid niet ten goede. Het betreft nochtans een belangrijk element in uw relaas. Dat u en uw zus hierover dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen ondermijnt uw geloofwaardigheid. Ook over de datum van het daadwerkelijke huwelijk bestaat er geen duidelijkheid. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u niet weet wanneer het huwelijk zou plaats vinden omdat uw schoonbroer het u niet zou verteld hebben (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 5), tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat het na de winter zou plaats vinden (gehoorverslag R. (...) 13/2/2014, p. 9). Dit is opmerkelijk en draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien past jullie ontsnaptingsverhaal weinig in het door u geschetste profiel van ongeschoolde vrouwen (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 3 en R. (...) 13/1/2014, p. 5) die nooit het huis mochten verlaten. U en uw zus verklaarden beide dat het jullie niet was toegestaan familie te bezoeken of het huis te verlaten (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 7, 9 en 13/2/2014, p. 7 en gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 5, 11, 16). Het is dan ook frappant dat jullie, na uw duidelijke afwijzing van het huwelijk, zonder meer naar Kabul mogen gaan om jullie zussen te bezoeken en dat jullie er dan zonder enige moeite in slagen te ontsnappen uit Afghanistan. Uw zus mocht enkel het huis verlaten voor bruiloften, begrafenissen en andere dergelijke gebeurtenissen (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 5), en dan nog slechts onder voorwaarden. Het was jullie niet toegestaan om naar de markt te gaan of zelfs maar bij andere vrouwen langs te gaan.

Toch zou uw zus er vrij makkelijk in geslaagd zijn om haar man te overtuigen jullie te laten vertrekken, dit nadat het jaren verboden was uw familie te gaan bezoeken (gehoorverslag M. (...) 13/2/2014, p. 9 en R. (...), 13/1/2014, p. 11, 16). Dit is echter niet het enige. Jullie zouden naar Kabul vertrokken zijn zonder uw zussen op de hoogte te brengen van jullie komst (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 21 en 13/2/2014, p. 12 en gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 17 en 13/2/2014, p. 5,6). Het is weinig aannemelijk dat jullie zonder enige verwittiging naar Kabul vertrokken zijn, een stad die jullie niet kennen. De verklaring die hieraan gegeven wordt is niet overtuigend. Uw zussen zouden niet op de hoogte zijn gebracht omdat jullie dachten dat de situatie zou verergeren, met name dat ze actie zouden ondernemen tegen uw schoonbroer (gehoorverslag R. (...) 13/2/2014, p. 6). Dit kan niet overtuigen daar u zelf verklaarde dat uw zussen schrik hebben van uw schoonbroer omdat hij een gevaarlijk persoon is (gehoorverslag R. (...) 13/2/2014, p. 5). Het is daarbij ook opvallend dat uw controlerende schoonbroer niet eerst naging waar jullie naartoe gingen. Meer nog hij was ook niet op de hoogte van het adres van uw zussen in Kabul (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 20, 21 en R. (...) 13/1/2014, p. 16, 18), evenmin als jullie (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 20, 21 en R. (...) 13/1/2014, p. 17). Om jullie veilig naar Kabul te brengen stuurt hij een van zijn vrienden met jullie mee, deze heeft echter niet gewacht tot jullie werden opgehaald door jullie zussen of schoonbroers maar liet jullie achter in Kabul op een onbekende plaats voor u (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 18), uw zus wist te zeggen dat het in khair khona was (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 20 13/2/2014, p. 12). Het is niet aannemelijk dat deze vriend van uw schoonbroer jullie zomaar heeft achtergelaten in het midden van Khair Khona, een onbekende plaats voor jullie, te meer omdat hij er juist voor moest zorgen dat jullie veilig aankwamen (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 19), het is niet aannemelijk dat uw schoonbroer dit goed zou gevonden hebben. Vervolgens gaan jullie een onbekende winkel binnen en vragen daar om te bellen naar jullie zussen (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 16, 19 en R. (...) 13/1/2014, p. 17). Voor vrouwen die nooit het huis mochten verlaten of naar de bazaar gaan is dit een opmerkelijke stap. Nog opvallend is dat er geen afspraken waren gemaakt over jullie terugkomst. Er zou enkel zijn afgesproken dat jullie na één week zelfstandig jullie terugreis naar Baghlan zouden regelen, dat is wat uw zus beweerde (gehoorverslag M. (...), 13/1/2014 p. 17 e, 13/2/2014 p. 12). U verklaarde dat dezelfde chauffeur jullie zou ophalen na één week bij uw eerste gehoor (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 18), tijdens het tweede gehoor beweerde u hetzelfde als uw zus namelijk dat jullie zelf jullie terugkomst dienen te regelen (gehoorverslag R. (...) 13/2/2014, p. 6,7). Deze tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Dit alles is uiterst merkwaardig. Uw schoonbroer was immers een tiran tegen uw zus en liet jullie voorheen nooit het huis verlaten. Dat hij er dan niet zou op toezien dat jullie terug zouden komen is niet waarschijnlijk. De vaststellingen over jullie bezoek aan Kabul ondermijnen de geloofwaardigheid sterk. Dit alles is nog opvallender na het wantrouwen dat uw schoonbroer toonde na het bezoek van uw schoonbroer Mo. (...) (gehoorverslag M. (...) 13/2/2014, p. 8 en R. (...) 13/1/2013, p. 15). Daarnaast hebben jullie er ook geen idee van of uw schoonbroer naar Kabul is gekomen om jullie te zoeken (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 21 en 13/2/2014 p. 12 en R. (...) 13/1/2014, p. 16, 18 en 13/2/2014, p. 7), het werd zelf niet gevraagd (gehoorverslag M. (...) 13/2/2014, p. 13), hoewel u eerder verklaarde dat hij jullie niet komen zoeken is (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 16). Men zou verwachten dat jullie hierin zekere interesse zouden tonen en aan uw zussen de verdere ontwikkelingen zouden vragen. Gezien uw schoonbroer volgens uw verklaringen een machtig en gekend persoon is (gehoorverslag M. (...) 1/13/2014, p. 16, 20 en 13/2/2014, p. 9 en R. (...) 13/1/2014, p. 14 en 13/2/2014, p. 5) is het weinig waarschijnlijk dat hij jullie niet is komen zoeken in Kabul, of niemand hier de opdracht toe gegeven zou hebben, hoewel hij niet wist waar uw zussen woonden geeft u zelf aan dat het voor hem niet moeilijk kan zijn hen te vinden in Kabul (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 17). Het is niet overtuigend dat hij het bij een telefoontje zou laten (gehoorverslag M. (...) 13/1/2014, p. 21 en R. (...) 13/1/2014, p. 7) . Door dit alles kan er geen geloof worden gehecht aan jullie ontsnappingsverhaal naar Kabul, hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de feiten voorafgaand aan de ontsnapping ondermijnd.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat uw zus M. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken niks gezegd heeft over uw gedwongen huwelijk. Er werd haar nochtans duidelijk gevraagd waarom u was meegekomen naar België (vragenlijst M. (...), vraag 5, p.4). Hiermee geconfronteerd zegt ze dat het haar niet werd gevraagd, geconfronteerd met het feit dat er wel naar werd gevraagd antwoordde ze dat ze sommige zaken niet heeft verteld. Het is echter weinig aannemelijk dat jullie omwille van een gedwongen huwelijk voor u Afghanistan hebben verlaten (gehoorverslag R. (...) 13/1/2014, p. 13, 19) en u zus het niet de moeite vindt dit te vertellen. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u uw schoonbroer dient te vrezen omwille van een gedwongen huwelijk. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4

§2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.”

Het feit dat uw moeder M. (...) wel de status van vluchteling werd toegekend doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie inzake uw eigen aanvraag tot internationale bescherming. Iedere aanvraag tot internationale bescherming wordt immers afzonderlijk bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn, eventueel na een eerder verblijf in het buitenland. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaatsen binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 8 maart 2017 en 18 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en kunnen beoordelen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 2, 11 en 18/9/2017, p. 2). Er werd u nochtans uitdrukkelijk gezegd dat u duidelijk diende te zijn over uw verblijfplaats(en) na uw moeder haar vertrek en voor uw komst naar België (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De voorgelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen.

Met betrekking tot uw taskara kunnen er ook enkele opmerkelijke vaststellingen gemaakt worden. U legt op het CGVS een kopie van uw taskara neer. U verklaart dat u deze heeft gekregen toen u 18 jaar oud was en dat deze gemaakt werd door uw werkgever. Uw baas zou geld gegeven hebben aan iemand om uw taskara te laten maken (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5). U kan niet zeggen waar deze taskara werd afgehaald (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt er u weer gevraagd hoe u aan uw taskara kwam. U verklaarde toen dat u hem van uw moeder had gekregen lang geleden, u denkt dat u misschien 14 of 15 jaar oud was (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat de tolk niet heeft vertaald wat u heeft gezegd (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). Het dient gezegd dat dit niet kan overtuigen. Vooreerst zijn de tolken objectief en neutraal, ze hebben er geen enkele baat bij iets anders te vertalen dan wat er wordt gezegd. Daarnaast heeft u tijdens en op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 24), noch bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud enige opmerking gegeven over de tolk of de vertaling (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 2), in tegendeel u verklaarde spontaan op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud dat de tolk een goede tolk was (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 25). U verklaart verder dat u met uw moeder meeding naar Baghlan om uw taskara te halen (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). U herhaalt dat in uw tweede onderhoud dat u uw taskara van uw moeder heeft gekregen (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). Het is dan ook opmerkelijk om vast te stellen dat uit de vertaling blijkt dat uw taskara werd uitgegeven op 17/8/1393 (omgezet 8/11/2014), toen uw moeder zich reeds in België bevond. Ze diende immers een aanvraag in in België op 24 april 2013. U blijft desondanks volharden in uw eigen verklaring: de taskara lag thuis en uw moeder heeft hem u gegeven (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5, 6). Na een tweede confrontatie veranderde u plots uw verklaringen. U stelt nu dat u uw taskara kreeg op basis van de gegevens van uw moeder haar taskara (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 6), wat evenmin overeenkomt met het document zelf aangezien er op uw taskara wordt verwezen naar de taskara van uw vader en niet naar de taskara van uw moeder (zie vertaling). U probeert deze omwenteling te verschonen door te stellen dat u psychologische problemen heeft en u de vraag niet begrepen heeft (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 6). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet onmiddellijk zei verklaarde u dat u het heeft gezegd tegen de tolk maar hij het niet heeft vertaald (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 6). Deze verschoning kan opnieuw niet gevolgd worden zoals hierboven aangetoond.

Het is merkwaardig dat u vooreerst tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop u uw taskara verkregen heeft en daarnaast vergeefs probeert een verschoning te zoeken. Met betrekking tot uw broer A. (...) zijn taskara kan eveneens dergelijke bemerking gemaakt worden. Hij verklaarde zijn taskara te hebben gekregen toen hij 16 of 17 jaar was en toen hij nog in Omarkhel verbleef van uw moeder (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 12). Dit is merkwaardig daar uw broer bij aankomst in België 17 jaar oud was. Hij verklaarde dat zijn moeder uw taskara bij had en hem ging halen (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 23, 24). Uw broer werd ook geconfronteerd met het feit dat zijn taskara werd uitgegeven in 1394, (met name op 2 saur 1394, omgezet 22/4/2015) dus toen uw moeder reeds lang in België was. Hij geeft geen verschoning en blijft enkel volharden in zijn verklaringen (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 23, 24). Dit alles is merkwaardig, eens te meer wordt er vastgesteld dat jullie niet de juiste toedracht weergeven. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Voor zover u verklaart psychologische problemen te hebben dient te worden opgemerkt dat u dit geenszins staaft met documenten (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 10, 11, 25 en 18/9/2017, p. 2, 6). Het blijft hier dus bij een blote bewering, niet gestaafd door enig objectief begin van bewijs.

Tot slot dient te worden vermeld dat het CGVS in hoofde van uw broer H. A. (...), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens is overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Tweede verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 november 2016 als begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 2 december 2016 asiel aan. Op 22 mei 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 23 mei 2018 aan tweede verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in 2000 in het dorp Omarkhel van de provincie Baghlan. U ging niet naar school. Uw vader Z. (...) woont nog steeds in uw dorp Omarkhel. Uw moeder M. (...) is hier in België en werd erkend als vluchteling. Uw broers Z. (...), I. (...), M. (...), Mu. (...) en H. (...) zijn eveneens hier in België. Uw vader heeft nog twee andere echtgenotes, Ma. (...) en L. (...), en u heeft nog veel halfbroers en zussen. Ze wonen in Omarkhel. Uw tante R. (...), de zus van uw moeder, is eveneens in België en kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U verliet Afghanistan omdat u uw vader vreesde. Nadat uw moeder Afghanistan verlaten had om aan de mishandelingen van uw vader te ontkomen en haar zus te redden van een gedwongen huwelijk met uw oom, begon uw vader u en uw broer Z. (...) te mishandelen. Twee dorpelingen, D. A. (...) en K. U. (...) zeiden dat uw vader jullie zou vermoorden mochten jullie in Omarkhel blijven. Ze hielpen jullie om naar de stad te vluchten. Aangekomen in de stad, Puli Khumri, vroegen jullie aan handelaars of ze werk hadden voor jullie. Uiteindelijk kwamen jullie bij H. M. (...) en H. R. (...) terecht, twee welgestelde handelaars. Jullie vertelden hen wat er was gebeurd en ze voelden met jullie mee. Jullie werden naar het huis van H. M. (...) gebracht. Daar werkten jullie voor hen. Jullie zorgden voor de dieren, hielpen met laden en lossen en bedienden hun gasten met thee. Jullie kwamen niet vaak buiten uit schrik dat uw vader, die werkzaam was als arbaki en voor commandant N. (...) werkte, jullie zou vinden en vermoorden. Na 1 jaar in Shamarq hielpen H. M. (...) en H. R. (...) jullie om Afghanistan te verlaten. Er werd geprobeerd jullie via de Pakistaanse ambassade naar Pakistan te laten reizen maar dit lukte niet. Later vertrokken jullie via Iran naar Europa. In Turkije reisde uw broer Z. (...) eerder door naar Europa en België waar hij op 2 december 2015 aankwam en op 11 december 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde later alleen verder naar België. U kwam op 29 november 2016 aan in België en diende op 2 december 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u nog gedood te worden door uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw moeder als uw voogd en van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw oudere broer Z. (...). In hoofde van uw broer werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. De beslissing in hoofde van uw broer luidt als volgt:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Zij werpen tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoekers vangen aan met een theoretische uiteenzetting over het bepaalde in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en stellen dat de commissaris-generaal geen correcte analyse heeft uitgevoerd van de relevante informatie die zij voorlegden, rekening houdend met hun specifieke profiel.

Vervolgens laten zij wat betreft de vluchtelingenstatus het volgende gelden:

“Het CGVS stelt vast dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

** Aangaande de problemen van de verzoekers*

De verwerende partij trekt niet in twijfel dat de verzoekers door hun vader tijdens hun hele leven mishandeld werden. De moeder en de broers van de verzoekers werden als vluchteling erkend door de verwerende partij voor dezelfde redenen.

Het CGVS erkent ook dat de vader van de verzoekers over veel macht beschikt en dat hij een lid van de arbaki's onder commandant N. (...) is. Deze gegevens worden noch in de bestreden beslissing noch in de beslissingen aangaande de moeder en de broers van de verzoekers betwist.

De bestreden beslissing kopieert de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus van de tante van de verzoekers om te bewijzen dat de verwerende partij aan de gedwongen huwelijk van de tante van de verzoeker niet gelooft. Deze argumentatie is niet relevant omdat de verzoekers alleen de mishandeling door hun vader die niet door de verwerende partij betwist werd, inroepen.

Het CGVS beweert dat de verklaringen van de verzoekers enkel op een situatie van huiselijk geweld wijzen en dus dat er hier geen band aangetroffen met een van de criteria van de vluchtelingenconventie is. Het CGVS maakt hier een appreciatiefout: de vrees van de verzoekers om door hun vader mishandeld, folterd of vermoord te worden, staat in verband met hun sociale groep en deze van hun vader.

Ze behoren tot een polygaam en religieuze familie en hun vader is lid van de arbaki's, een illegale en gewapende groep. De vader van de verzoeker is een machtige en bekende man. Ze kunnen niet beslissen om tegen hun vader in opstand te komen of hun zelfstandigheid te nemen zonder verplicht te zijn om verborgen te leven. Er zijn regels en zeden, opgelegd door deze sociale groep, die de vrees van de verzoekers vestigen.

Bovendien volgens artikel 48/4 « (...) »

De verzoekers vrezen om mishandeld of vermoord te worden door hun vader die een machtige man in hun regio is. Het is niet aannemelijk dat de verzoekers een bescherming door de Afghaanse overheid zouden kunnen krijgen aangezien wie hun vader is. Deze risico's overeenkomen dus ook met artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet.

* Aangaande het verblijf van de verzoeker in Shamarq

De verwerende partij beschouwt dat het niet aannemelijk is dat de verzoekers in het dorp Shamarq in Baghlan zijn gaan wonen na het vertrek van hun moeder in 2013. Deze bewering berust op details:

- De verwerende partij verwijt aan Z. (...) dat hij heeft in zijn ondervraging bij DVZ gezegd dat hij samen met zijn broer direct na het vertrek van hun moeder het dorp heeft ontvlucht terwijl hij in zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft gezegd dat hij samen met zijn broer nog twee maanden bij zijn vader heeft gewoond. Dit is geen tegenstrijdige verklaringen. "Direct" betenkend "kort na" voor de verzoeker en hij wilde zeggen dat ze niet lang zijn gebleven na het vertrek van hun moeder. Het CGVS kan begrijpen dat na 15 jaren of mishandeling, twee maanden een korte tijd is.
- De verwerende partij verwijt ook aan de verzoekers dat ze heel weinig informatie kennen over waar Shamarq gelegen is zoals de omgeving van het dorp en de afstand tussen Shamarq en de grote stad dichtbij. De verzoekers zeggen twee keren de omgeving van Shamarq: toen ze voor het eerste keer in Shamarq aankwamen en toen ze Shamarq verlaten. Tijdens hun verblijf bij H. M. (...) in Shamaq, waren de verzoekers heel bang dat hun vader hen terugvindt. Ze bleven dus meestal binnen het huis behalve om te werken.
- Met betrekking tot de periode dat de verzoekers in Shamarq verbleven, beschouwt de verwerende partij dat Z. (...) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Deze conclusie is overdreven: de verzoeker heeft bij DVZ beweert dat hij samen met zijn broer 3 jaren in Shamarq is verbleven. Hij heeft daarna aan het CGVS uitgelegd dat hij samen met zijn broer 2 jaren in Shamarq is verbleven. Hij heeft ook aan het CGVS gezegd dat hij 2 of 3 jaren in Shamarq is verbleven. Deze antwoorden tonen alleen dat de verzoeker een gebrek aan tijdsbaken heeft. Bovendien werden de verklaringen van de verzoeker bij CVZ aan hem niet voorgelezen (gehoorverslag Z. (...) CGVS I, p.3)
- De verwerende partij verwijt ook aan de verzoekers dat ze niets kunnen vertellen over H. M. (...) en H. R. (...). Deze bewering is onwaar. De verzoekers hebben gegevens over H. M. (...) en H. R. (...) afgelegd in hun persoonlijk onderhoud. Ze weten weliswaar niet veel maar het normaal is aangezien het context: de verzoekers werkten voor H. M. (...) en H. R. (...) en woonden in bediendekamers. Ze aten nooit samen, ze besteedden nooit tijd samen en ze waren niet bevriend. De verzoekers waren met respect behandeld maar als werknemers, niet als leden van zijn familie. Het CGVS beschouwt dat het onlogisch is dat de verzoekers zo weinig over H. M. (...) kunnen vertellen omdat ze hebben gezegd dat "H. M. (...) voor de verzoekers als zijn eigen zoons zorgde". Aangezien de ervaring in vaderfiguur van de verzoekers, deze bewering zou een beetje gerelativeerd moeten worden.
- Het CGVS vindt het onlogisch dat de verzoekers buiten het huis werkten terwijl ze verborgen wilden blijven. De verzoekers werkten in de velden en zorgden voor de dieren, beide werken plaatsvonden op nauwelijks één kilometer van het huis. De verzoekers hielpen ook met het laden en lossen van goederen en brachten thee als er bezoekers waren. Deze werken plaatsvonden binnen het huis of net buiten.

Het is opmerkelijk dat de hele argumentatie van de verwerende partij op de laatste verblijfplaats van de verzoekers berust. Het CGVS betwist niet dat de verzoekers mishandeld werden, dat de vader van de verzoekers een machtige en gevaarlijke man is en dat ze kunnen geen bescherming door hun autoriteiten krijgen. Echter weigert de verwerende partij de vluchtelingenstatus aan de verzoekers omdat ze hun laatste verblijfplaats niet aannemelijk hebben gemaakt. Deze loutere bewering is onvoldoende om de vrees voor vervolging die de verzoekers hebben ingeroepen, volledig te weigeren.

* Met betrekking tot de manier waarop de verzoekers het dorp ontvluchtten

Het CGVS benadrukt nogmaals details om de manier waarop de verzoeker het dorp hebben ontvlucht in twijfel te trekken.

De verwerende partij begrijpt niet waarom twee dorpelingen, D. A. (...) en K. U. (...), het risico dat de vader van de verzoekers op hen kwaad was, hebben genomen om de verzoekers te helpen.

Eerst beschouwt de verwerende partij dat het onlogisch is dat D. A. (...) en K. U. (...) op de hoogte van de mishandeling waren terwijl de verzoekers het huis niet vaak verlaten. De verwerende partij moet begrijpen dat de familieproblemen van de verzoekers werden van allemaal bekend. Omarkhel is een klein dorp en de familie van de verzoeker heel bekend is. De vlucht van de moeder en de broers van de verzoekers heeft de situatie versterkt.

Ten tweede hebben de dorpelingen de verzoekers niet naar Puli Khumri gebracht. Ze hebben alleen de verzoekers aangeraden het dorp te vluchten en naar Puli Khumri te gaan.

Eindelijk beschouwt het CGVS dat het heel zichtbaar en gevaarlijk is van de verzoekers om zijn relaas aan onbekende mensen in Puli Khumri te vertellen. Het CGVS moet begrijpen dat de verzoekers niet zo veel keuzen hadden. Ze moesten snel een oplossing vinden om aan hun vader te ontsnappen.

** Principe van het gezinseenheid*

Moest er toch worden beoordeeld dat verzoekers geen actuele en gegronde vrees lopen voor vervolging, had verweerder hem toch het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus moeten erkennen in toepassing van het principe gezinseenheid.

Uw Raad heeft al herhaaldelijk het belang erkend van het onderhouden van de gezinseenheid: « L'application du principe de l'unité de famille peut entraîner une extension de la protection internationale au bénéfice de personnes auxquelles il n'est pas demandé d'établir qu'elles ont des raisons personnelles de craindre d'être persécutées et doit se comprendre comme une forme de protection induite, conséquence de la situation de fragilité où les place le départ forcé de leur conjoint ou de leur protecteur naturel (cf. notamment CPRR, JU 93- 0598/R1387, 20 août 1993 ; CPRR, 02- 0326/F1442, 11 octobre 2002 ; CPRR, 02- 0748/F1443, 11 octobre 2002 ; CPRR, 02-1358/F1492, 1er avril 2003 ; CPRR, 02- 1150/F1574, 16 septembre 2003 ; CPRR, 02-1956/F1622, 25 mars 2004 ; CPRR, 02- 2668/F1628, 30 mars 2004 ; CPRR, 00-2047/F1653, 4 novembre 2004 ; CPRR 04-0060/F1878, 26 mai 2005 ; CPRR, 03-2243/F2278, 21 février 2006 ; CCE n°1475/1510, 30 août 2007 ; CCE n°8.981/15.698, 20 mars 2008); cette extension ne peut jouer qu'au bénéfice de personnes à charge et pour autant que ne s'y oppose aucune circonstance particulière, liée au statut de ces personnes ou à leur implication dans des actes visés à l'article 1er, section F, de la Convention de Genève (dans le même sens, Executive Committee of the High Commissioner Programme, Standing Committee, 4 juin 1999, EC/49/SC/CRP.14, paragraphe 9) ; outre le conjoint ou le partenaire du réfugié, peuvent bénéficier de cette extension ses enfants à charge ainsi que d'autres parents proches dont il est établi qu'ils sont à sa charge ; par personne à charge, le Conseil entend une personne qui, du fait de son âge, d'une invalidité ou d'une absence de moyens propres de subsistance, dépend matériellement ou financièrement de l'assistance qui lui est apportée par le membre de sa famille qui est reconnu réfugié ou une personne qui se trouve légalement placée sous l'autorité de ce dernier ; cette définition s'applique à des personnes qui étaient à la charge du réfugié avant le départ de ce dernier du pays d'origine ou à des personnes dont la situation a, ultérieurement à ce départ, évolué de manière telle qu'elle les rend dépendantes de son assistance (en ce sens UNHCR Guidelines, 1983, op.cit., III,(b) et Annual Tripartite consultation, op.cit. paragraphes 23 et 24 ; voir aussi CPRR, 02- 0326/F1442, 11 octobre 2002). Ainsi, le Conseil s'inspire des Recommandations du Comité exécutif du programme du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, selon lesquelles, lorsque le chef de famille est reconnu réfugié, les personnes à sa charge reçoivent le même statut sans qu'il soit procédé nécessairement à un examen individuel de leurs craintes éventuelles (Executive Committee of the High Commissioner Programme, Standing Committee, 4 juin 1999, EC/49/SC/CRP.14, paragraphe 9 et concluding remark (d) ; voir également : Guidelines on reunification of refugee families, UNHCR, 1983 et Annual Tripartite consultation on resettlement , Background Note , family reunification, Geneve 20-21 june 2001) ».

Zoals uw Raad in dit arrest heeft opgemerkt, voorziet het beginsel van de gezinseenheid met het oog op de bescherming van de familie-eenheid van de vluchteling, dat het voordeel van internationale bescherming wordt uitgebreid tot de familieleden van de vluchteling zonder, zolang ze er maar afhankelijk van de erkende vluchteling zijn hetzij omdat zij legaal onder het gezag van de vluchteling zijn geplaatst of omdat zij afhankelijk zijn van zijn materiële of financiële hulp. Zijn zo gedekt door deze bescherming, degenen die afhankelijk waren van de vluchteling voor zijn vertrek uit het land van herkomst als ook degenen die later afhankelijk werden van zijn hulp.

Dit beginsel wordt verkregen voor zover er geen bijzondere omstandigheid bestaat met betrekking tot de status van dergelijke personen of hun betrokkenheid bij de handelingen in de zin van artikel 1, afdeling F van het Vluchtelingenverdrag. De asielbescherming wordt uitgebreid tot het familielid van de erkende vluchteling zonder dat dit familielid een eigen vrees voor vervolging hoeft vast te stellen; het is een geïnduceerde bescherming. Hoewel de vrees voor vervolging de dominante basis van het asielrecht is, is het niet de exclusieve basis: er zijn ook andere soorten overwegingen die de vrees voor vervolging vervangen of verdringen, zoals o.a. het beginsel van eenheid van het gezin.

Aangezien er in casu geen uitsluitingsclausule tegen verzoekers is gehandhaafd en dat de familiebetrekking en de afhankelijkheidsgraad met hun erkende moeder en broers correct zijn vastgesteld en door het CGVS niet werden betwist, voldoen verzoekers aan alle voorwaarden om over de vluchtelingenstatus te beschikken.

Ondanks het ontbreken van een personele, gegronde en actuele vrees voor vervolging in het hoofd van verzoekers, quod non in casu, had het CGVS in toepassing van het principe van gezinseenheid hen toch de asielbescherming moeten verlenen. Door verzoekers het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus te ontzeggen, heeft verweerder het principe van gezinseenheid geschonden.”

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betogen verzoekers ten slotte het volgende:

“In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet: “(...)”

In zijn arrest Diakité, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als “een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, para. 28).

Eenzijds is de verzoeker van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie BAGHLAN als zeer gevaarlijk kan beschouwd worden. Verzoeker verwijst naar 2 internationale rapporten:

1. Algemeen Ambtsbericht 2016 van het Nederlands Ministerie van Buitenland Zaken

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeenambtsberichtafghanistan>

Baghlan is voor de Taliban een strategische provincie in het noorden. De laatste twee jaar heeft de Taliban aanzienlijke winsten geboekt in Baghlan. Tussen april en mei 2016 namen de Taliban controle over de gebieden Dand-e Shahabuddin, Dande Ghorri en Shahr-e Naw in het district Pul-e Khumri. Deze gebieden sluiten de toegang af naar de hoofdweg van Pul-e Khumri naar de provincie Kunduz. Er is ook een grote Taliban aanwezigheid in het gebied Surkh Kotal in Pul-e Khumri District, waar de ringweg tussen de provinciehoofdsteden van Baghlan en Balkh loopt. In mei 2016 installeerde de Taliban een checkpoint langs de snelweg om auto's te kunnen stoppen en controleren op ANDSF-leden. Ook de dist[ri]cten Baghlan-e-Jadid, Burkah en Doshi zouden bijna geheel in handen van de Taliban zijn. De veiligheid van de provinciale hoofdstad Pul-e Khumri zou in gevaar zijn. Behalve de Taliban zorgen ook andere militaire groepen, waaronder informele pro-overheidstroepen en de ALP, voor onrust in de provincie. Daarnaast is de snelweg 1 tussen Mazar-i-Sharif en Kaboel met regelmaat het strijdtoneel tussen de Taliban en de ANDSF. De gevechten in en rondom bewoonde centra zorgden voor veel slachtoffers onder de bevolking, evenals vernieling van eigendom, mindere toegang tot sociale voorzieningen en ontheemding. Een aantal scholen in Baghlan (maar ook in andere provincies) wordt gebruikt voor militaire doeleinden (door zowel pro-overheidstroepen als de Taliban), waardoor veel kinderen niet naar school kunnen. Begin juni waren er meer dan 32.500 mensen ontheemd als gevolg van gevechten in de Dand-e Shahabuddin en Dand-e Ghorri districten.

2. UNAMA FIRST QUARTER 2017 CIVILIAN CASUALTY DATA

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/27_april_2017_unama_first_quarter_2017_civilian_casualty_data_english.pdf

In the first quarter of 2017, UNAMA documented 2,181 civilian casualties (715 dead and 1,466 injured), a four per cent decrease compared to the same period in 2016. Civilian deaths decreased by two per cent while civilian injuries decreased by five per cent. Consistent with trends in 2016, ground engagements continued to cause most civilian casualties, followed by improvised explosive devices, as well as suicide and complex attacks. The decrease in civilian casualties recorded by UNAMA is chiefly attributable to a 19 per cent reduction in civilian deaths and injuries caused by ground engagements between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements. While UNAMA welcomes such a decrease and all efforts to protect civilians, it notes the record levels of internal displacement within Afghanistan during 2016 and that the reduction in numbers may be related to the movement of civilians from several areas severely affected by conflict. Notwithstanding this decrease, ground fighting remained the leading cause of civilian casualties - accounting for 35 per cent of all civilian casualties. Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and Uruzgan provinces.

Anderzijds weigert het CGVS de subsidiaire bescherming aan de verzoekers omdat "vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn". Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk omdat in Afghanistan de familie de sterke bescherming is. De verzoeker zijn twee jonge mannen, ze hebben geen geld, ze gingen nooit naar school en ze hebben geen familie uit Baghlan.

Het UNHCR heeft bepaalde richtlijnen gepubliceerd over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief : "Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés" (stuk 4) Volgens het UNHCR is er een kwalitatief alternatief vereist om te kunnen spreken van een IBA. Er dient opeenvolgend onderzocht te worden of het IBA toegankelijk is, of de vervolging er vermeden kan worden, en of er redelijk kan verwacht worden van de persoon zich er te vestigen. Het onderzoek naar de "toegankelijkheid" moet zowel vanuit juridisch als vanuit praktisch oogpunt onderzocht worden. Eerst en vooral dient de vraag gesteld te worden of de reis naar de voorgestelde plaats veilig kan verlopen. Verder dient nagegaan te worden of er juridische obstakels zijn voor een hervestiging op deze nieuwe plaats: "10: Une zone ne peut constituer une possibilité de fuite ou de réinstallation interne si l'accès à cette zone est entravé par des obstacles qui ne peuvent être raisonnablement surmontés. Ainsi, on ne peut exiger du requérant qu'il soit exposé à des dangers physiques pour atteindre cette zone, tels que des champs de mines, des combats entre factions rivales, des déplacements de lignes de front, du brigandage ou d'autres formes de harcèlement ou d'exploitation. (...) 12. La zone envisagée doit également être juridiquement accessible : l'intéressé/ée doit avoir le droit juridiquement garanti de s'y rendre, d'y entrer et d'y rester. La précarité du statut juridique peut exercer des pressions telles sur les intéressés qu'elle peut les pousser à quitter cette zone pour s'installer dans des zones dangereuses ou dans la zone à l'origine de ses persécutions. Cette question mérite une attention particulière dans le cas des personnes apatrides ou non documentées."

Bovendien geeft UNHCR bepaalde indicaties voor de concrete invulling van het begrip "redelijkheid". Het gaat over een aantal aspecten met betrekking tot de feitelijke leefbaarheid, waaronder : - praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, - behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, - voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief. UNHCR bepaalt in bovenvermelde richtlijnen dat er een concrete afweging dient gemaakt te worden van de persoonlijke situatie van de verzoeker : « La situation personnelle de l'intéressé/ée mérite toujours une attention particulière dans l'examen visant à établir si la réinstallation dans la zone envisagée était excessivement difficile et par voie de conséquence, déraisonnable pour la personne. Dans cette évaluation, il importe de prendre en compte certains facteurs comme l'âge, le sexe, la santé, le handicap, la situation et les relations familiales, les fragilités sociales ou autres, des considérations d'ordre ethnique, culturel ou religieux, les liens et compatibilités politiques et sociales, les questions de langues, la formation scolaire, universitaire et professionnelle et les possibilités d'emploi ainsi que toute persécution antérieure et ses conséquences psychologiques. L'absence de liens ethniques ou culturels en particulier, peut conduire à l'isolement d'un individu et même à des discriminations exercées à son encontre au sein de communautés dans lesquelles des liens de cette nature constituent le trait dominant de la vie quotidienne. Certains facteurs qui, en eux-mêmes, n'excluent pas la réinstallation interne peuvent cependant, par effet cumulatif, amener à cet état de fait. Selon les situations individuelles des intéressés, les facteurs susceptibles d'assurer le bien-être matériel et psychologique de la personne, tels que la présence de membres de famille ou l'existence d'autres liens sociaux étroits dans la zone envisagée, peuvent primer sur d'autres facteurs. »

Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie aangaande de verzoekers, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er werd door het Europees Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « *Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité* » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011). Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM, Saadi c. Italie, n°37201/06 van 28 februari 2008, § 132) : « *Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé* »

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport “*Principes directeurs sur la protection internationale: « La possibilité de fuite ou de réinstallation interne » dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*” van UNHCR van 23 juli 2003 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij van 17 juli 2018 worden het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24, gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel, dat de commissaris-generaal de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen, geschonden achten.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekers verklaarden uit Afghanistan te zijn gevlucht omwille van de mishandelingen door hun vader.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij niet hebben voldaan aan de op hen rustende plicht tot medewerking, nu zij niet aannemelijk maken dat zij na het vertrek van hun moeder uit Afghanistan in 2013 in het dorp Shamarq in de provincie Baghlan zijn gaan wonen omdat zij eveneens door hun vader mishandeld werden. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode dat hij nog bij zijn vader bleef wonen na het vertrek van zijn moeder, dat (ii) verzoekers niet duidelijk konden aangeven waar Shamarq gelegen is, en eerste verzoeker de omgeving van Shamarq en Shamarq zelf niet kon beschrijven en ook geen andere districten van de provincie Baghlan kon opnoemen, dat (iii) er geen eenduidigheid is over de periode dat verzoekers in Shamarq verbleven, dat (iv) verzoekers weinig tot niets konden vertellen over de twee personen bij wie zij zagezegd verbleven, dat (v) er twijfels zijn over de geloofwaardigheid van de manier waarop verzoekers aan de slechte behandeling door hun vader zijn kunnen ontsnappen, dat (vi) het merkwaardig is dat verzoekers zich voor hun vader verborgen moesten houden bij de twee personen bij wie zij volgens hun verklaringen verbleven, en dat (vii) de vaststelling dat eerste verzoeker in het midden van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de tolk plots onderbrak en vroeg naar de schrijfwijze van de naam van de zoon van de persoon bij wie zij in Shamarq verbleven doet vermoeden dat zijn profiel van ongeschoolde Afghaanse dorpsjongen niet geheel correct is. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers' beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan hun asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bovendien merkt de commissaris-generaal nog op dat uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat aan de situatie van slechte behandeling door zijn vader een einde kwam na zijn vertrek uit het ouderlijk huis, dat de verklaringen van verzoekers enkel op een situatie van huiselijk geweld wijzen en er geen band is met een van de criteria van het Verdrag van Genève en dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers elders in Afghanistan werkelijk gezocht zouden worden.

Verzoekers slagen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode dat hij nog bij zijn vader bleef wonen na het vertrek van zijn moeder. Zo verklaarden verzoekers op het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij na het vertrek van hun moeder nog ongeveer twee maanden bij hun vader bleven wonen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 10, Gehoorverslag 8 maart 2017, p. 6; adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5.01, Gehoorverslag 18 september 2017, p. 13), terwijl eerste verzoeker eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nog verklaarde dat hij direct na de vlucht van zijn moeder ook gevlucht is naar het dorp Shamarq (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 19, Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn, vraag nr. 4). Eerste verzoeker kon op het CGVS geen afdoende verklaring geven voor het feit dat hij bij de DVZ niet verklaarde dat hij eerst nog twee maanden bij zijn vader had gewoond: *"U verwijst naar het feit dat uw vader u mishandelde (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21, 22) om een uitleg te geven. U en uw broer werden er mishandeld door hem en hierbij werd u eenmaal zodanig toegetakeld dat u bewusteloos viel. Dit is echter niet voldoende als verklaring gezien het toch om een periode ging van een tweetal maanden en die zeker een indruk zal hebben nagelaten op uw persoon, aangezien uw moeder toen al het gezin en het land verlaten had"*. Verzoekers trachten thans voor te houden dat twee maanden een korte tijd is en dat eerste verzoeker op de DVZ wilde zeggen dat hij en zijn broer niet lang bij hun vader gebleven zijn na het vertrek van hun moeder. Zij kunnen evenwel niet worden gevolgd. Een vertrek direct na het vertrek van hun moeder is immers iets heel anders dan een vertrek twee maanden na het vertrek van hun moeder, zeker wanneer er in deze periode van twee maanden sprake zou zijn van mishandeling die dermate ernstig is dat verzoekers er het ouderlijk huis voor zouden hebben verlaten.

Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers niet duidelijk konden aangeven waar Shamarq gelegen is en dat eerste verzoeker de omgeving van Shamarq en Shamarq zelf niet kon beschrijven en ook geen andere districten van de provincie Baghlan kon opnoemen. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“U stelt dat het op 1 of 2 uur van Puli Khumri ligt (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 12) maar verklaart tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat het op 15 à 30 min van de stad ligt (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 3). Uw broer zegt dat het op 10 minuten van de stad ligt (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017 A. (...), p. 7). U kan de omgeving van Shamarq en Shamarq zelf niet beschrijven. U verklaart vaagweg dat het in een landelijk gebied ligt met velden (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 6, 7, 8, 12). U stelt eerst dat u zich verborgen hield in het huis van H. M. (...) en niet naar buiten kwam (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7, 11) en u verklaart dat u nooit door het raam naar buiten heeft gekeken (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 8). Wanneer er u op gewezen wordt dat het niet aannemelijk is dat u al die tijd, een periode van zo’n twee à drie jaar, nooit door het raam naar buiten zou gekeken hebben komt u niet verder dan de beschrijving dat er huizen, velden en bergen zijn (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 8). Uw broer A. (...) kan evenmin veel bijkomende informatie geven, zo vermeldde hij enkel twee dorpen in de buurt (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 17). Bijkomend is het ook opmerkelijk dat u geen andere districten van Baghlan kan opnoemen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 9) en ook met maar met moeite andere provincies van Afghanistan kent (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 10). Toch wel opmerkelijk voor iemand die verklaart daar 17 jaar gewoond te hebben.”

Verzoekers werpen hiertegen op dat zij slechts twee keer de omgeving van Shamarq hebben gezien, met name bij hun aankomst en bij hun vertrek, en dat ze tijdens hun verblijf aldaar, behalve om te werken, meestal binnen bleven. Zij beperken zich hiermee evenwel tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard hebben. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers gedurende een periode van zo’n twee à drie jaar nooit door het raam naar buiten zouden gekeken hebben.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over de periode dat zij in Shamarq verbleven. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“U verklaart eerst dat jullie gedurende 2 jaar in Shamarq verbleven (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 6, 7). Later verklaart u dat het 2 of 3 jaar was (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21). Wanneer er u op gewezen wordt dat er toch wel een verschil zit tussen 2 of 3 jaar antwoordde u niet op de vraag en verklaart u dat u aan geheugenverlies lijdt (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21), zonder hier enig bewijs van voor te leggen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u ook dat u 3 jaar in Shamarq verbleef (zie vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn). Het is merkwaardig dat u niet met zekerheid kan zeggen hoelang u in Shamarq verbleven heeft. Uw broer verklaarde dan weer dat jullie slechts 1 jaar in Shamarq verbleven (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017 A. (...), p. 8, 13). U verklaarde nochtans dat jullie altijd samen bleven (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 4).”

Verzoekers kunnen in het verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat hun verklaringen alleen aantonen dat eerste verzoeker *“een gebrek aan tijdsbaken heeft”*. Eerste verzoeker verklaarde bij de DVZ immers spontaan dat hij na een verblijf van drie jaar uit Shamarq vertrokken is, zonder dat hem gevraagd werd om een en ander in de tijd te situeren (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 19, Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn, vraag nr. 4). Bovendien liggen de verklaringen van eerste verzoeker (twee of drie jaar) en die van tweede verzoeker (slechts één jaar) opvallend ver uit elkaar. Ten slotte geven verzoekers in het verzoekschrift zelf aan dat eerste verzoeker op de DVZ beweerd heeft dat hij samen met tweede verzoeker drie jaren in Shamarq verbleven heeft, wat overeenstemt met de notities die hiervan zijn gemaakt, zodat wat dit betreft niet relevant is of deze notities, die overigens zowel door eerste verzoeker, zijn moeder en een tolk werden ondertekend, al dan niet aan eerste verzoeker werden voorgelezen.

Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat het opvallend is dat verzoekers weinig tot niets konden vertellen over de twee personen bij wie zij zogezegd verbleven in de jaren na hun vertrek uit het ouderlijk huis, terwijl zij volgens hun verklaringen langere tijd in het huis van

een van deze personen verbleven hebben en door deze man als zijn eigen zonen behandeld werden. In de bestreden beslissingen wordt dit als volgt toegelicht:

“Dat u dan niks over H. M. (...) en H. R. (...) persoonlijk kan vertellen is niet aannemelijk, zelfs als jullie in de bediendekamers zouden verbleven hebben zoals jullie aangeven (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p.14 en A. (...), p. 11),. U kan enkel zeggen dat ze handelaren zijn (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 13). U kan niet zeggen waar H. M. (...) vandaan komt en wat zijn etnie is (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14). U gevraagd naar de vrouwen van H. M. (...) en H. R. (...) kan u niks vertellen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14, 15 en A. (...), p. 10). Ze zouden beiden getrouwd zijn maar met wie dat weet u niet, ook uw broer is hiervan niet op de hoogte (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 10-11). H. M. (...) heeft een zoon, Y. (...), zo stelt u maar met hem zou geen contact gehad hebben (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14). Hoe oud hij is kan u dan ook niet zeggen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14, 15). Hierbij is het opvallend dat uw broer verklaart dat de zoon van H. M. (...) S. (...) heet (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 10), en dat hij niet gekend is onder een andere naam (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 23). Of H. M. (...) en H. R. (...) dochters hebben kunnen jullie niet zeggen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 15). Deze omissies en tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de jullie verblijfplaatsen en leefomstandigheden de laatste jaren niet ten goede.”

Verzoekers erkennen dat zij niet veel weten over deze twee personen, doch menen dat dat normaal is. Zij werkten voor deze twee personen en woonden in bediendekamers, aten nooit samen, besteedden nooit tijd samen en waren niet bevriend. Hoewel ze met respect behandeld werden als werknemers, werden ze naar eigen zeggen niet als leden van de familie behandeld. Met dit betoog slagen zij er evenwel niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Er wordt van verzoekers geen bijzondere uitgebreide of diepgaande persoonlijke kennis verwacht van de twee personen die hen in Shamarq hebben opgevangen en hen onderdak hebben verleend waarbij het ontbreken ervan kan worden verschoond door de elementen die verzoekers aanhalen. Verzoekers waren immers niet louter werknemers van deze personen, doch woonden ook in bij een van hen en werden volgens de verklaringen van eerste verzoeker door deze man behandeld als zijn eigen zonen. Dat verzoekers niet (eensluidend) kunnen zeggen waar de persoon bij wie zij verbleven vandaan komt, wat zijn etnie is, wie zijn vrouw is, hoe zijn zoon heet en hoe oud deze is, en of hij ook dochters heeft, maakt in deze context dat ook de Raad geen geloof kan hechten aan hun verklaringen over hun verblijf in Afghanistan na het vertrek van hun moeder in 2013.

Daarbij komt dat er ook twijfels zijn over de geloofwaardigheid van de manier waarop verzoekers aan de slechte behandeling door hun vader zijn kunnen ontsnappen. De bestreden beslissingen bevatten wat dit betreft de volgende toelichting:

“Twee dorpelingen, D. A. (...) en K. U. (...), zouden jullie geholpen hebben jullie ouderlijk huis en het dorp te verlaten (Notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 22 en A. (...), p. 13, 15). Opmerkelijk is dat u eenmaal verwijst u naar ene K. U. (...) en M. (...) i.p.v. D. A. (...) en K. U. (...) die jullie daarbij zouden geholpen hebben (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 21). Het is merkwaardig dat ze het risico durven lopen om jullie te helpen te ontkomen aan jullie vader indien hij dergelijk belangrijk persoon is in de regio zoals u beweerde. Uw vader zou lid zijn van de arbaki's en veel macht hebben want werken onder commandant N. (...) (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5-12, 19, 24 en 18/9/2017, p. 4). Bovendien mochten jullie het huis niet vaak verlaten (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 9, 18), wat het allemaal nog veel moeilijker maakt voor buitenstaanders om jullie situatie te kennen. De twee dorpelingen brachten jullie naar de stad, Puli Khumri (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. en A. (...), p. 13). Daar vroegen jullie rond bij de winkeliers en handelaars of iemand werk heeft voor jullie (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5, 10; 18/9/2017, p. 2, 3 en A. (...), p. 13, 16). Het is opvallend dat jullie zo zichtbaar rondliepen in de stad en jullie kenbaar maakten. Uw vader is volgens uw verklaringen een bekend en machtig persoon die overal connecties heeft (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5-12, 19, 24 en 18/9/2017, p. 4). Indien jullie aan hem willen ontkomen kan men vermoeden dat jullie wat meer voorzichtigheid aan de dag zouden leggen. Vervolgens vertelden jullie jullie hele verhaal aan H. M. (...) en H. R. (...), twee onbekende handelaren (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5, 10 ; 18/9/2017, p. 2, 3 en A. (...), p. 13, 15). Opnieuw is het merkwaardig dat jullie dergelijk risico namen. Jullie kenden beide handelaren niet en wisten dus ook niet of ze te vertrouwen zijn. Bovendien hadden ook zij schrik van uw vader (Notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14). Vervolgens werden jullie meegenomen naar het dorp Shamarq waar ze wonen.”

Waar verzoekers stellen dat hun familieproblemen bekend waren in hun kleine dorp, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien moeilijk te rijmen is met hun bewering dat zij het huis niet vaak mochten verlaten.

Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat de dorpingen hen niet naar Puli Khumri hebben gebracht, maar hen enkel hebben aangeraden om naar daar te gaan, wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat deze dorpingen hen naar Puli Khumri hebben gebracht. Er wordt wel gesteld dat de dorpingen verzoekers hebben geholpen om het ouderlijk huis en het dorp te verlaten, wat overeenstemt met de verklaringen die verzoekers op het CGVS hebben afgelegd. Door thans voor te houden dat de dorpingen hen dat enkel hebben aangeraden, trachten verzoekers hun eerder afgelegde verklaringen te minimaliseren, doch zij slaan er hiermee niet in de vaststellingen van de bestreden beslissingen onderuit te halen. Ten slotte houden verzoekers niet dienstig voor dat zij geen andere keuze hadden dan hun relaas aan onbekende mensen in Puli Khumri te vertellen. De Raad ziet niet in - en verzoekers lichten niet toe - waarom verzoekers *in casu* geen andere opties zouden hebben gehad.

De commissaris-generaal acht het tevens terecht merkwaardig dat verzoekers zich voor hun vader verborgen moesten houden bij de twee personen bij wie zij in Shamarq volgens hun verklaringen verbleven. In de bestreden beslissingen licht hij dit als volgt toe:

“Mochten jullie buiten komen, zo verklaart u, zou uw vader te weten kunnen komen waar jullie waren dus bleven jullie vooral binnen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5 en A. (...), p. 7, 10). Het is dan ook opvallend dat u verklaart voor H. M. (...) en H. R. (...) gewerkt te hebben op de velden (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7), geholpen heeft met de dieren (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 12), hielp met het laden en lossen van goederen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7, 13) en zelfs thee bracht als er bezoekers waren (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 13). U verklaarde dat dit alles stiekem en snel gebeurde (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 7, 8, 12). Het dient gezegd dat deze activiteiten moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met iemand die zich dient te verbergen. Er mag nog worden aangenomen dat het huis afgelegen ligt, zoals u probeert te verschonen (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p.), dan nog is het onlogisch dat jullie op die manier, voor lange tijd, in het zicht liepen, zeker daar u eveneens verklaarde dat u zelfs niet door het raam naar buiten durfde kijken uit schrik gezien te worden (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 8). Uw broer verklaarde bovendien dat jullie niet op de velden hebben gewerkt (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 7, 10). Opnieuw blijkt dat jullie verklaringen niet in overeenstemming zijn. Daarnaast is het eveneens opmerkelijk dat H. M. (...) bang is van uw vader (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 14), gezien zijn connecties, maar toch het risico durft nemen om jullie, zijn zonen en twee onbekende jongens voor hen, zolang te huisvesten. Deze vaststellingen maken het niet aannemelijk dat u en uw broer A. (...) lange tijd bij H. M. (...) en H. R. (...) verbleven hebben.”

Verzoekers verklaren thans in het verzoekschrift dat zij in de velden werkten en voor de dieren zorgden op nauwelijks één kilometer van het huis waar zij verbleven. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, met name die van eerste verzoeker, de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoeker niet opheft. Voorts stroken de verklaringen van verzoekers dat zij buiten het huis werkten, ook al was het maar een kilometer ervandaan, niet met hun beweringen dat zij er zelfs niet door het raam naar buiten durfden kijken.

Ten slotte meent ook de Raad dat de vaststelling dat eerste verzoeker in het midden van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS de tolk plots onderbrak en vroeg naar de schrijfwijze van de naam van de zoon van de persoon bij wie zij in Shamarq verbleven om te zien of de spelling wel correct was, doet vermoeden dat zijn profiel van ongeschoolde Afgaanse dorpsjongen niet geheel correct is (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 10, Gehoorverslag 8 maart 2017, p. 15). Dit vermoeden wordt nog versterkt door de markante vaststellingen dat de stiefbroers van verzoekers wel naar school mochten (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 10, Gehoorverslag 8 maart 2017, p. 18; adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5.01, Gehoorverslag 18 september 2017, p. 6), terwijl zij dit niet mochten, en dat zij over de redenen waarom zij dit niet mochten tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo verklaarde tweede verzoeker op het CGVS dat zij dit niet mochten van hun vader omdat hij niet wou dat ze geletterd werden (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5.01, Gehoorverslag 18 september 2017, p. 6), terwijl eerste verzoeker verklaarde dat zij dit niet mochten omdat hun stiefmoeders dit verhinderden (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 6, Gehoorverslag 18 september 2017, p. 7). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd.

Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij recent afkomstig zijn uit het dorp Shamarq in de provincie Baghlan. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan hun asielaanvraag, met name dat zij daar zouden zijn gaan wonen na het vertrek van hun moeder uit Afghanistan in 2013 omdat zij net als hun moeder door hun vader mishandeld werden en

aan hun vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw door hun vader te worden mishandeld. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekers toch na het vertrek van hun moeder uit Afghanistan naar het dorp Shamarq in de provincie Baghlan zijn gegaan, *quod non*, dat in dat geval hun vrees voor vervolging niet langer actueel is. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt immers niet dat zij na hun vertrek in 2013 uit hun ouderlijk huis nog problemen hebben gekend met hun vader. Voorts zijn er geen concrete aanwijzingen dat zij na hun vertrek uit het ouderlijk huis door hun vader daadwerkelijk gezocht werden. De omstandigheid dat hun vader lid van de arbaki zou zijn en in die hoedanigheid veel macht zou hebben, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, map met 'documenten'; adm. doss. tweede verzoeker, stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekers neergelegde documenten:

"Met betrekking tot uw taskara kunnen er ook enkele opmerkelijke vaststellingen gemaakt worden. U legt op het CGVS een kopie van uw taskara neer. U verklaart dat u deze heeft gekregen toen u 18 jaar oud was en dat deze gemaakt werd door uw werkgever. Uw baas zou geld gegeven hebben aan iemand om uw taskara te laten maken (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5). U kan niet zeggen waar deze taskara werd afgehaald (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt er u weer gevraagd hoe u aan uw taskara kwam. U verklaarde toen dat u hem van uw moeder had gekregen lang geleden, u denkt dat u misschien 14 of 15 jaar oud was (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat de tolk niet heeft vertaald wat u heeft gezegd (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). Het dient gezegd dat dit niet kan overtuigen. Vooreerst zijn de tolken objectief en neutraal, ze hebben er geen enkele baat bij iets anders te vertalen dan wat er wordt gezegd. Daarnaast heeft u tijdens en op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 24), noch bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud enige opmerking gegeven over de tolk of de vertaling (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 2), in tegendeel u verklaarde spontaan op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud dat de tolk een goede tolk was (notities persoonlijk onderhoud 8/3/2017, p. 25). U verklaart verder dat u met uw moeder meeging naar Baghlan om uw taskara te halen (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). U herhaalt dat in uw tweede onderhoud dat u uw taskara van uw moeder heeft gekregen (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5). Het is dan ook opmerkelijk om vast te stellen dat uit de vertaling blijkt dat uw taskara werd uitgegeven op 17/8/1393 (omgezet 8/11/2014), toen uw moeder zich reeds in België bevond. Ze diende immers een aanvraag in in België op 24 april 2013. U blijft desondanks volharden in uw eigen verklaring: de taskara lag thuis en uw moeder heeft hem u gegeven (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 5, 6). Na een tweede confrontatie veranderde u plots uw verklaringen. U stelt nu dat u uw taskara kreeg op basis van de gegevens van uw moeder haar taskara (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 6), wat evenmin overeenkomt met het document zelf aangezien er op uw taskara wordt verwezen naar de taskara van uw vader en niet naar de taskara van uw moeder (zie vertaling). U probeert deze omwenteling te verschonen door te stellen dat u psychologische problemen heeft en u de vraag niet begrepen heeft (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 6). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet onmiddellijk zei verklaarde u dat u het heeft gezegd tegen de tolk maar hij het niet heeft vertaald (notities persoonlijk onderhoud 18/9/2017, p. 6). Deze verschoning kan opnieuw niet gevolgd worden zoals hierboven aangetoond.

Het is merkwaardig dat u vooreerst tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop u uw taskara verkregen heeft en daarnaast vergeefs probeert een verschoning te zoeken. Met betrekking tot uw broer A. (...) zijn taskara kan eveneens dergelijke bemerking gemaakt worden. Hij verklaarde zijn taskara te hebben gekregen toen hij 16 of 17 jaar was en toen hij nog in Omarkhel verbleef van uw moeder (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 12). Dit is merkwaardig daar uw broer bij aankomst in België 17 jaar oud was. Hij verklaarde dat zijn moeder uw taskara bij had en hem ging halen (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 23, 24). Uw broer werd ook geconfronteerd met het feit dat zijn taskara werd uitgegeven in 1394, (met name op 2 saur 1394, omgezet 22/4/2015) dus toen uw moeder reeds lang in België was. Hij geeft geen verschoning en blijft enkel volharden in zijn verklaringen (notities persoonlijk onderhoud A. (...), p. 23, 24). Dit alles is merkwaardig, eens te meer wordt er vastgesteld dat jullie niet de juiste toedracht weergeven. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)."

Deze motieven worden door verzoekers op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat hun moeder en hun broers door de commissaris-generaal als vluchteling werden erkend, kan er met verwerende partij op worden gewezen dat artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing wordt genomen, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker “*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*”. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een persoonlijk risico loopt op ernstige schade. Te dezen hebben verzoekers een verzoek om internationale bescherming ingediend op basis van eigen asielmotieven zodat zij de commissaris-generaal bezwaarlijk kunnen verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Waar verzoekers nog wijzen op het principe van de gezinseenheid en menen dat hen in het licht van dit beginsel het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus diende te worden toegekend nu zij afhankelijk zijn van hun als vluchteling erkende moeder en broers, wijst de Raad er met verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat voor de toepassing van het principe van eenheid van familie verschillende criteria vervuld moeten zijn: (i) verzoekers dienen te behoren tot het kerngezin, (ii) zij dienen over dezelfde nationaliteit te beschikken, (iii) de referentiepersoon, *in casu* de moeder van verzoekers, dient op het ogenblik van de beslissing in hoofde van verzoekers nog steeds over een beschermingsstatuut te beschikken en (iv) het vermoeden van gedeelde vrees wordt niet weerlegd. Te dezen blijkt uit de voorgaande motieven dat aan het laatste criterium niet is voldaan. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten, minstens is hun vrees voor vervolging niet langer actueel. Verzoekers kunnen zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van hun moeder en broers teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Bijgevolg kunnen zij niet worden gevolgd waar zij lijken te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot hen moet worden uitgebreid. Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, doch dat deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Overeenkomstig artikel 24 van de Richtlijn 2011/95/EU zullen de gezinsleden die zelf niet in aanmerking komen voor deze status overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met hun persoonlijke juridische status onder meer een verblijftitel bekomen. De Raad herhaalt andermaal dat verzoekers aldus gebruik dienen te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en dat elk dossier individueel wordt beoordeeld. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waaruit zij citeren kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het betoog van verzoekers is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de elementen die zij hebben voorgebracht, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekers niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maken verzoekers echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig zijn uit het dorp Shamarq, in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekers om hun verzoeken om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengen verzoekers, door louter te verwijzen naar informatie over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, terwijl zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in deze regio recent, voor hun vertrek uit Afghanistan, verbleven hebben, evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Te dezen maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat geen rekening zou zijn gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.8. Waar verzoekers in meer ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN